

Единъ брой 2 гроша.

ТУРЦИЯ

Единъ брой 2 гроша.

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА, НАУКА, КНИЖЕВНОСТЪ, ЗЕМЛЕДѢЛІЕ И ТЪРГОВІЯ.

ТУРЦИЯ издѣлува сѣки сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторникъ на малъкъ. Годишната цѣна за въ Имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидеята; въвъ отъ Имперіята, 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята са надписувать до Г. Н. Геновича, редактора и издателя на вѣстника. Външніи постоятели отговарять за вѣстника. Подписката на спомоществованіята става въ Ц/градъ-Бейоглу, Асмаж-Меджидъ № 23.

ОБЩИ НАЧАЛА ВЪРХУ ОРГАНИЗАЦІЯТА НА УЧИЛИЩАТА.

XV.

Нѣи сми мыслили сѣкоги че е сгодна да са позволява входѣтъ на публиката въ уроцити на училищата за да са възбужда къмъ тѣхъ единъ общъ интересъ, и сѣ тѣзи цѣль са правять туку-рѣчи испитанія. Добро е щото програмити сѣ които са извѣстиятъ тѣзи испитанія да сѣ придружени сѣ едно малко съчиненіе върху нѣкой учебенъ прѣдметъ който може да интересува публиката.

Нѣка забѣлѣжимъ още че въ едно многобройно заведеніе, директорътъ, който е прѣтоваренъ вече сѣ много работи, не трѣбува да е задѣлженъ да произнася едно слово, при смъртта на единъ учителъ, при настаненіето на единъ други, сѣ една рѣчь, при сѣко ново тържество. Желателно е само щото отъ година на година, когато ставѣтъ общи испитанія, директорътъ като дава смѣтка на родителити на ученицити и пріятелити на младежѣтъ за това което са е направилъ въ заведеніето му, да са ползува отъ случаятъ за да говори свободно на съгражданити си тѣй щото да въодушеви повече и повече патриотизмъ имъ, и да имъ покаже какво може да иска още за работата сѣ която е натоваренъ. Тука, той трѣбува да забѣлѣжи на родителити колко криви бы были, ако тѣй не поддържяхъ заведеніето както трѣбува, ако тѣй не съгласувахъ кащното възпитаніе сѣ общото образование и прочее.

Учебнити заведенія трѣбува да имѣтъ още и своити високи началства които сѣ въ право да искѣтъ смѣтка за сѣко което са върши въ тѣхъ, нѣ които, по редѣтъ си, трѣбува да обрѣщѣтъ сѣкото си вниманіе къмъ тѣзи заведенія. Тѣй сѣ задѣлжени да направѣтъ сѣко което зависи отъ тѣхъ за да ги държатъ въ едно цвѣтъще състояніе и да ги закрѣпятъ колкото имъ нѣи отръжи. Добросѣвѣстніятъ учителъ нѣма нужда да са туря подъ едно особито надзираніе; при сѣко това, той го желае самъ, първо за да са оцѣнявѣтъ трудовети му, и сетѣ за да са поканѣтъ къмъ длѣжностити си лѣнивити ученици и онѣзи отъ другарити му които небрѣжатъ тѣзи длѣжности. Лицата които съставѣтъ високото началство трѣбува да сѣ човѣци разбрани и увѣрени за важността на пригледаніето което имъ са е повѣрило.

За това добро бы было щото пригледаніити да сѣ пригледници. Злото което може да направи единъ само човѣкъ който не занимава достойно мѣстото си е често толкось голѣмо щото по нѣкоги много години са изискувѣтъ за да са поправи. Сношаніята между учителити и високото началство са опрѣдѣлявѣтъ споредъ училищата и учителити.

Училищнити посѣщенія сѣ повече или

по-малко нужни споредъ достѣрието което заслужѣтъ учителити. Изложеніята които ще правѣтъ на високото началство трѣбува да обемѣтъ сѣко което има нѣкаква дѣйствителна сгода. Въ сѣко училище трѣбува да има единъ каталогъ за имената на ученицити и възрастѣта имъ, сѣщо тѣй както и една таблица въ която да са показва какви уроци са давѣтъ и споредъ кой редъ. Това както и бѣлѣжката за отсѣтствіето на ученицити трѣбува да е сѣкоги готово за да са туря прѣдъ очити на пригледникѣтъ.

Въ сѣка царщина, трѣбува да има едно първо началство което да извършва едно надзираніе върху сѣкото общо образование, и което върху тѣзи точка да рѣшава то най-послѣ. Колкото царщината е по голѣма, и заведеніята по многобройни, толкось повече това първо началство трѣбува да са ограничѣва въ по главнити и въ по важнити работи. Подрѣбностити трѣбува да са оставѣтъ на по долни началства, избрани сѣ едно голѣмо вниманіе. Високото началство ще надзирава цѣлото безъ да е завистливо за вліяніето което други по долни началства, които заслужѣтъ едно съвършено довѣріе, могатъ да извършѣтъ. Даже въ общіятъ интересъ то не трѣбува да унижава почтенни мѣжи и да ги прави слѣпи орѣдія. Довѣріето въ подчиненити дава само на тѣзи послѣднити куражъ и сила; недовѣріето и подозрѣніето произвеждѣтъ едно противно дѣйствиє, и най-много върху тѣзи които сѣнай способнити. Накѣсо сѣко което са отнася само до форми и което не зависи съществено отъ първото началство не трѣбува да отива до него. Това началство е, относительно до учебнити заведенія каквото слѣжцето е за физическіятъ свѣтъ; то трѣбува да прѣска върху тѣхъ свѣтлината, топлината, силата, и да имъ дава нѣкакъ-си, животѣтъ. Тогасъ училищата и учителити ще са ползувѣтъ отъ това спасително вліяніе. Това началство като е близо колкото е възможно до царѣтъ, ще знае да браи при него сѣдѣта на общото образование, да му докаже че първата грѣжа на едно добро правителство трѣбува да е воспитаніето на народа; да сполучи най-сетѣ сѣкити потребни помощи за да распрѣска свѣтлинити и да направи въ день изъ день хората честити и благодарни.

(X. H.)

ОТКРЫТІЯТА НА НАУКАТЪ.

Изобрѣтателитѣ не прѣдвѣждахъ сѣкитѣ слѣиствія които можехъ да произлѣзѣтъ отъ тѣхнитѣ изобрѣженія; нѣто пакъ можехъ извѣдѣтъ да имъ опознаѣтъ отношеніята които ги съединѣвахъ едно сѣ друго.

Можехъ ли да прѣдвѣдѣтъ феникіанскитѣ магрозѣ които видѣхъ пѣсокътъ по бе-

тискитѣ горы да са прѣтвара въ огъньтъ на едно прозрачно стѣбло, и че тѣзи нова матерія можеше да продължава глѣданіето на старцитѣ, и че щеше да спомогне на астрономѣтъ да проникне до толкова въ височинѣтъ на небото щото да счислѣва звѣздытъ на млѣчнитѣ пътъ; прѣдвѣждахъ ли че ще да откриє на естествоиспытателѣтъ едно безбройно множество несѣкомы и тѣхнитѣ различни видове? Прѣдвѣждахъ ли че отъ тѣхното най-просто и най-непосрѣдственно употрѣбленіе, ще са направѣтъ по брѣговетѣ на балтійско море много по великолѣпни сараи отъ колкото въ Тиръ и Мейфисъ и че ще произведе подъ лѣдовѣтъ на сѣвернитѣ поѣсъ най-сладкитѣ плодове отъ горящитѣ поѣсъ.

Когато единъ калугеръ въ единъ отъ манастирѣтъ на Германія запали единъ смѣсъ отъ симпуръ и отъ селитра кой можеше да му прѣдскаже какво щѣше да произлѣзе отъ неговиятъ опытъ и кой можеше да му каже че ще да направи едно такова нѣщо което да промѣни искусството на войнѣтъ, да направи физическіятъ силѣ да отнеме юначеството, да направи едни царства по силѣ други по слаби, да въспре щото да не ставѣтъ образуваниѣтъ мѣста плячка на варварскитѣ народы, и да стане една отъ най-главнитѣ причини за распространеніе на свѣтлинѣтъ като принуди да са образувѣтъ онѣзи народы които до тогава бѣхъ почти всѣгаде прѣчка на образуваніето: това бѣше прѣдначаченіето на една отъ най-проститѣ състави на химіѣтъ.

Науката сѣ своитѣ открытія надминава дѣсь всичко, тя е всичко пристигнала сѣ поглѣыгѣ си, сѣкитѣ искусствѣ и сѣ подчинены, индустріята я е прѣпознала за своѣхъ распорѣдителѣ; тя слѣдва човѣка и покровителствува го въ всичкитѣ му състоянія и сѣ е уплѣла сѣ единъ начинъ твѣрдъ вѣтрѣшенъ и твѣрдъ чувствителенъ въ сѣкитѣ отношенія на обществото. И до гдѣто не бѣше достигнала до тѣзи си височина не бѣше твѣрдъ мѣчно и за да са опознає че ще да докара изпослѣ измѣненія колкото значителны толкова и нечувѣны въ употребленіята, въ трѣговіѣтъ и въ общитѣ успѣхи.

Единъ ботанистъ на когото едвамъ са помни и името донесе тютюнѣтъ отъ новыя свѣтъ въ Европа около XV вѣкъ та отъ този тютюнъ Франція до лани зимаше до 50 милиона гюмрюкъ, тѣй сѣщо и другитѣ европейскы дрѣжавы доволно пары събиратъ и ще събиратъ за щото има хора които повнше трѣпатъ за хлѣбъ негли за тютюнъ, и той е станалъ единъ отъ главнитѣ членове на трѣговіѣтъ и земледѣліето. Единъ другъ ботанистъ донесе кафето отъ Арабія, което такожде са распрѣсна изъ сѣкѣхъ Европѣ, и неговото у-

потребление е станало обикновено и истинна то бъде по действително от колкото красноречието на моралистите да унищожи злоупотреблението на виното въ върховните класове на обществото. Кой може да каже днес още че въ нашите градини не ся спотаюват никакви травы прѣзренны, а назначены да произведат въ нравы, въ общенародния живот или въ политическѣ икономич голѣми промѣненія.

І. П. Петровъ.

НЪЩО ЗА ЕСНАФСКИТЕ ОБЩЕСТВА.

Ний имам навредъ еснафски общества; нъ тѣхната цѣль и до сега не е позната никому, понеже тѣ са управляватъ безъ никакви уставы, и това е което ги прави щото и сами тѣ да не знаятъ цѣльта си; това са доказва и отъ много примѣри. И за да са увѣри нѣкой въ казаніето ни, той нѣма освѣнъ да попита едного отъ членовѣти имъ.

Сегашната организация на тѣзи еснафски общества е тѣзи: първо, колкото калфи и шагърти има, тѣ са задължени да служатъ по едно опредѣлено време на масторити си, и послѣ като са доважи че тѣ са усъвършенствували художеството си, зематъ имъ веднѣжъ за всегда късия (помощъ) която са състои отъ сто до хиляда гроша споредъ художеството имъ; а онѣзи лица които прѣматъ сѣщити художества на бащити си иматъ тѣзи привилегія да плащатъ по малко отъ опредѣленото количество.

Цѣльта на туй устройство е, ако не са лажемъ, да не улеснява онѣзи, които искатъ да учатъ художествата и които често срѣщатъ мѣнотин въ исплащаніето на горѣпоменатата помощъ. Съ други думи тѣзи мѣрка е зета за да възбранава умноженіето на художниците тѣи щото да не произлѣзува скудость въ земаніето и даваніето имъ. Послѣ за плащаніето на рѣченното количество, тѣ са записуватъ въ кодиката за мастори, което служи за общіятъ имъ капиталъ. По този начинъ сѣществуватъ тѣи. Управленіето имъ състои отъ единъ първомасторъ, касеръ, чаушинъ; първиятъ служи като прѣдседател на обществото: той располага работити за какво и да е въ време на беседа, понеже са събиратъ за частни нѣкои расправи; той има и тѣзи привилегія щото да налага глоба на онѣзи които не са съобразили за нѣщо съ прѣданіето на по старити която глоба състои отъ половина до петъ оки бакъръ. Вториятъ има за длжностъ да пази колкото записи му са прѣдадѣтъ, които прѣнадлѣжатъ на обществото, и за които е отговаренъ на годишна смѣтка тѣи както и за изработената отъ тѣзи записи лихва презъ текущата година, а пари ако има тѣи са подъ расположеніето му които пази въ време за обща нужда. Трѣтиятъ са прѣдизвѣства отъ първомастора когато ще има събрание за да свиква сичкити членове на което мѣсто ще са състави, понеже нѣматъ опредѣлено свѣрталище. Тоя послѣдниятъ прѣбира и глобити.

За годишна смѣтка еснафити си иматъ единъ назначенъ прѣзъ годината празникъ въ когото си правятъ жито за поменъ на съществуваніето си, послѣ черковніятъ отпусъ събиратъ са на опредѣлената отъ тѣхъ къща въ която разгледуватъ, какво има да са прѣдобили прѣзъ годината, съврѣменно промѣнятъ и записити на длжниците си, въ това време отдѣлятъ по една

опредѣлена часть пари които даватъ за учебнитѣ заведенія въ града си. Истинна това е за похвалуваніе; но за жалость, всички не изпълнюватъ това точно, защото много има които да не са дали ни пара въ разстояніе на двѣ или три години. Послѣ нѣкои отъ тѣхъ си правятъ зеяфети за които доста пари прѣскатъ за нищо и никакво. И това е горѣ доло което тѣи вършатъ отъ дядово Адамово време. Прочее, всичко това не показвали, че тѣзи еснафски общества са безъ никаква цѣль, и не отговарятъ съ нищо на народнитѣ ни напредѣкъ? Тѣи и сами тѣи не са може да са ползуватъ отъ това си управление, защото и до сега не сме имали честта да чуемъ щото да са подарили поне по единъ отъ народнитѣ ни вѣстници или други полѣзни книги по заглахналити страни изъ отечеството ни, или да издържатъ нѣидѣ ученици които да изучатъ нѣкое художество и слѣдъ завръщаніето си да распрѣснатъ познанія за промышленность която по отечеството ни никакъ не е развита. И колко други ползи би принѣсли тѣи на народа ни ако са управлявахъ отъ добри закони нѣ само за народа ни нъ и за тѣхъ самити, за улущеніето на търговіята която наистина е въ пеленити си между насъ. Народната ни журналистика можеше тѣи да намѣри най доброто срѣдство за издържаніето си. Тѣи, на примѣръ, въ сѣки градъ изъ отечеството ни има доста еснафи а ако поне тѣи си зематъ по единъ вѣстникъ за прочитаніе и отъ които има да са ползуватъ, нѣма сѣмнѣніе че издателити на тѣзи вѣстници ще иматъ доста голѣмо число спомоществователи, които ще ги улѣснятъ не по единъ да издаватъ въ седмицата; нъ по два и по три които да развиватъ нуждити на народнитѣ ни напредѣкъ, понеже тѣ са водители на народа и чрѣзъ тѣхъ ний даваме знакъ на животъ или смъртъ прѣдъ просвѣтити народи. Нъ журналистиката неотговори ли сега на пжлно? Би ни попиталъ нѣкой, Ний сме далечъ да откажемъ това, понеже тѣ са бори съ сичкити си сили противъ наше то хладнокрвие и ни показва истинія пжтъ на просвѣщеніето, като знае че труда и не ще остане невъзнаграденъ, поне отъ потомството ни. Истинна читателя неможе да не си помисли, че имамъ нужда и отъ много други още.

Но за жалость ний и тѣзи които имамъ неиздържми, защото често срѣщамъ жалуваніята имъ. За да са избѣгне това, нужно е прочее щото горѣпоменатити общества да си съставятъ уставы по които да са управляватъ: нъ таквизи които да отговарятъ на сегашнитѣ ни вѣкъ, и чрезъ тѣхъ тѣи ще заловятъ едно важно мѣсто между учебнитѣ ни заведенія.

Може би и по полѣзни да бѣдѣтъ отъ сегашнитѣ ходъ ни читалищата ни. Прочее ний сме увѣр ни въ добрата воля на съотечественниците ни, които съставятъ тѣзи общества, че тѣи ще зематъ подъ серіозно внимание този нашъ малакъ трудъ и ще положатъ по скоро въ дѣйствие това което по горѣ изложихми. Нъ както и да е, ний изпълнихми една отъ длжностити си които сѣки Българинъ длжи къмъ отечеството. — А. Вѣлчевъ.

ЗА ПРИЯТЕЛСТВО.

Истинниятъ пріятель днесъ толкова рѣдко ся намира, колкото и добродѣтеля. Рѣдѣкъ и мѣчно намѣримъ е вѣренъ пріятель,

при все това имаме всякога нужда отъ единъ пріятель, камъ кого безъ никаквъ страхъ да бы могли да ся разговаряме, нъ ако имаме безуміето да търсимъ да придобѣмъ много пріатели, нека не ся съмняваме че ще ся засбиблимъ, отъ непріатели, кои рано или късно щатъ ны поврѣди.

За да прѣдизберемъ нѣкого за пріятель, длжни сме да земемъ прѣдварително за него по голѣмитѣ и по блистателны знакове на истинно пріятелство.

Зачто не трѣбва да имаме много пріатели? — зачото не е възможно сто чловѣци да иматъ сѣщитѣ начала, сѣщитѣ чувства, сѣщито въспитаніе. Ако имаме много пріатели, или трѣбва да ся съобразяваме съ началата, чувствата и въспитаніето имъ, или трѣбва да бѣдемъ внимателни и въ думитѣ и въ дѣяніята си когато ся намираме съ тѣхъ, и тогава, какъ можемъ да наименуваме пріятель оногова, камъ кого ся боимъ да говоримъ свободно, боимъ ся да ся искажемъ, трѣперимъ да отворимъ вратата на сърцето си?

Многопріятелството ны показва други, нежели каквито си сме, принуждава ны да скриваме истиннитѣ си чюства, или подобръ като искаме да ся съобразимъ съ началата и въспитаніето на всичкитѣ си пріатели, виждаме ся нѣкоганъ такыва, а нѣкоганъ инаквы.

Много пжти като искаме да ся явимъ полѣзни камъ едного отъ пріателитѣ си, стараемъ ся да го отдалѣчимъ, отъ прѣлеститѣ, въ коихто ся намира, и като желяемъ да ся истѣлкуваме камъ него искренно, прѣтѣлкуваме ся отъ него, и виждаме ся тогава, не вече като добронскатели и желящи благополучіето му, както своето си, нъ като просящи злополучіето и пагубѣтъ му.

Единитѣ ны пріятель като гледа, че камъ другитѣ ся обхождаме съ различенъ начинъ, има ны за лицемерни, и мисли, че камъ другитѣ ны пріятель сме искренни и и вѣрны а камъ него коварны и лицемерны, зачото както казахме многопріятелството принуждава чловѣка да промѣни чясто начала и въспитаніе, доклѣ пріятелството изискува единъ твърдъ, вѣренъ и непромѣнимъ нравъ.

Живѣемъ въ общество, въ което безразличіето въ дѣяніето на другитѣ, искренностьта почти умрѣхъ, въ което лицемеріето, лѣжата не ся наказватъ; а добродѣтеля бѣдствува да ни остави самитѣ и кости като въспоминаніе че е сѣществувала тя около насъ единъ день.

Колцина ся прѣлѣщаватъ отъ сладки рѣчи, хубави и гладки израженія, и мислятъ за пріятель най смъртоносный си непріятель; въвѣрватъ въ него и най священитѣ си тайны, трѣсятъ отъ него свѣты, кои всякога даватъ за врѣдъ, и тага мнозина ся развращаватъ, зачото ненаправватъ добро избиране на пріателя си.

Ето какъ трѣбва да правимъ, за да сме увѣрени че придобихме добръ и вѣренъ пріятель:

1-во. Ако впечатлѣніето, което ни направи изъ първий пжтъ не е добро, нека ся отдалечяваме отъ него или подобръ нека го не наричаме пріятель, ако и слѣдъ това си мислимъ, че сме излѣганы, зачото прѣвото впечатлѣніе е онова, което показва дали нашитѣ души могатъ да ся здущатъ, или не.

2-ро. Да ся стараемъ да ся явимъ камъ него полезны и да наблюдаваме да видимъ и начинѣтъ съ когото ны отдава благода-

ренята си, и употреблението, което ще направи за благодѣяніето, кое сме му сторили.

3-то. Да испитаме какъ ся е обхождалъ съ първѣтъ си прѣтели.

4-то. Да не ся рѣшаваме да му дадемъ още имято на истиненъ прѣтель, ако не ся прѣминатъ поне двѣ години, и ако прѣзъ всичкото това разстояніе не сме слѣдвали да направимъ опитѣ си.

Ако тѣя правила положимъ точно въ дѣйствиѣ нека бждемъ увѣрени че никога не ще ся излѣжемъ въ изобраніето на истиненъ и добръ прѣтель.

Откакъ слѣдъ двѣ години ся увѣримъ че прѣтельтъ ны има сѣщѣтъ съ насъ душѣ, сѣщѣтъ чувства, сѣщото въспитаніе, конецъ всѣхъ, е почти другъ, нѣе тогава съ дързновение можемъ да кажемъ, имаме прѣтель; тогава нека отворимъ свободно камъ него сърцето си и нека го оставимъ да научи и най вътрѣшнѣтъ ны тайны.

А камъ другѣтъ си познайници, нека ся обхождаме благородно, нека да ся стараемъ да привлѣчемъ любовтъ и милостѣтъ имъ чрѣзъ благородный си начинъ: нѣтъхъ да наричаме прѣтели споредъ общото значеніе на рѣчѣтъ, да слушаеме тайнѣтъ имъ ако бы искали да ни ги вѣвѣрятъ, да ги съхраняваме вътрѣ въ душѣтъ си, като въ священъ ковчегъ, безъ да дърземъ нѣгога да ги изустимъ или да направимъ употреблението имъ за собственѣтъ си ползѣ, което е и най голѣмото отъ злодѣяніята, и тага да нѣмаме съмнѣніе, че ще прѣминемъ благополученъ и безмятеженъ животъ.

Д. П. Петровъ.

ЗА ФИЗИЧЕСКОТО ВЪСПИТАНІЕ.

XV.

Здравіето завися сѣщо тѣй отъ чисти отъ душевнѣтъ вълненія и страсти, въ които тѣлото има една толкосъ голѣма частъ. За туй искуството за да надзираваме тѣзи вълненія и страсти, да ги укротяваме, и да ги управляваме прави сѣщо тѣй частъ отъ физическото въспитаніе както и отъ нѣравственното въспитаніе. Ако благопрѣятнѣтъ чувства сѣ прѣобладатели, нѣ безъ да прѣстанѣтъ да сѣ умѣрени, тѣй спомагѣтъ безкрайно за съхраненіето на здравіето. Нѣ въ часѣтъ когато станѣтъ прѣкалени, тѣй го разслабѣтъ и подкопавѣтъ. Тѣжкѣти скръбности и страсти, особено гнѣвътъ, отмыщеніето, завистѣта, страхътъ и стѣнаніето упражнявѣтъ едно още по жалостно вліяніе. Нѣкои не размыслѣтъ никога върху голѣмото зло което правѣтъ на дѣцата когато тѣй ги мѣчатъ безсѣвѣстно и възбуждѣтъ въ тѣхъ тѣзи страсти или поддържатъ и хранѣтъ естественното расположение което имѣтъ вече. За того-зи който знае злочестнѣтъ обстоятелства въ които нѣкои дѣца сѣ са отхранили, не прѣстанната скръбъ въ която сѣ ги излагали, и горчивината която сѣ турили въ душата имъ; лесно е да разбере причината на болнавото състояніе срѣщу което тѣй имѣтъ да са борѣтъ по нѣкои презъ сичкіятъ си животъ. Дѣцата отъ сиромашкиги класове, които порастнувѣтъ въ бѣдностьта, и често между силнѣтъ страсти на родителѣти си, носѣтъ по нѣкои на лицето си черти отъ завистъ, зложелѣстество, осрѣдоточена скръбъ, които сѣ станали за тѣхъ втора природа.

ПИСМО ОТЪ БОЖИ-ГРОБЪ.

Любезный ми прѣтелю Г-не Н. Геновичъ, Спорѣдъ обѣщаніето сѣ, ако и късничко идѣ да ви запозная на кратко днѣсъ съ моето пѣтѣшествіе за Божій Гробъ.

Отъ Цариградъ за два дни стигнахъ на Измиръ. Тамъ прѣсѣлѣхъ два дни почти въ вапорѣтъ и нигдѣ не излѣзохъ. Рѣшихъ са само да отидѣ съ единъ прѣтель ерменецъ до като ишката черквѣ, коя лѣжеме тамъ на близу; нѣ и тука не бы ми позволено дае да влѣзѣмъ, по причинѣ че сѣмъ вѣрвалъ Българската Екзархія, а не папата; така чтото не забѣлѣжихъ освѣтъ че разнѣтъ новы зданія, кои ся работѣтъ по край този градъ, ще го направятъ много по красивѣ, откогато сѣ днѣсъ. Отъ тамъ като трѣгнахъ, твърдѣ благополучно дойдохме на сакъского скеле, дѣто около два часа нѣшто са бивихме. И току чтомъ хванѣхме да слѣдѣваме пѣтѣшествіето си, ето непадѣйно ся появѣва отпрѣтъ ны една силна буря, една силна фортуна, коя ны принуди да изгубимъ веселіето си завчасъ, и да са замислимъ что ще стане съ животѣтъ ны. Морскѣтъ вълны като ся издвѣгахъ ту отъ единѣтъ, ту отъ другѣтъ страны, та удрихъ вапѣра, правѣхъ го да ся колебае отъ мѣстѣто му; ковертата, на която бѣхъ и азъ ся поплѣли съ волѣ; мы всичкы са измокрихме, и като бѣдѣствувахме да изгубимъ живота си, всичкы единогласно са моляхъ Богу, и выкахъ на капетана за помощь! По повѣщеніе слѣдовательно на капетана, мы всичкы отъ кувертѣтъ слѣзохме въ хамбарѣ, гдѣто като имаме нѣколко бурета съ зейтинъ, отъ силното люлѣніе и удриѣне съ едно о друго, случѣ да са счупѣ едно отъ тѣхъ, и зейтинѣтъ ся излѣ подъ краката ны, така чтото до прѣставаніе на бурята, мы вси дысѣхъ въ него, и одавалъ сполучили да излѣземъ на Александра. Това е было на 15-й марта, отъ 5 до 9 часѣтъ прѣзъ ношѣтъ. Въ Александра такожде прѣсѣлѣхъме два дни, въ разстояніето на кои азъ можѣхъ да обыколя нѣколко мѣста, а особенно еврейската авра, коя посѣтихъме съ единъ Евреинъ, и коя отъ вѣтъхъ на новѣ са въздыгане. Доста великобѣйна авра има да стане. Ходиѣхъ и на Грыцкѣтъ черковѣ, нѣ и тука честѣта ми не работѣ както и въ Измиръ въ католичѣкѣтъ, да влѣзѣмъ, зачото сѣмъ былъ Българинъ. Въ този градъ много прѣятнѣ мѣста за разходѣкъ ся намиратъ, чисто и добръ въздухъ. Отъ Александра дойдохме на Портъ-Сантъ. Тамъ голѣмо стараніе полагаѣтъ за да прѣобразовѣтъ градѣтъ на съвѣсъмъ новѣ; за това чяршіята поправѣтъ, новы зданія, новы магази, дукапы и прочее ся правѣтъ; прѣди да ся и везеѣтъ на Яфа, пакъ прѣтѣрпѣхъме една буря подобна на пърѣтъ. У Яфа на скелѣто ны чѣкаше единъ гавазинъ, кой, щомъ туку слѣзохме, попыта ны: сизѣ неджискиѣсь, Урумъ ми сѣжѣсь, юхсе Ерменли? Бенъ Булгаръ нѣтъ, отговорихъ му; буюрумъ монастыра, каза ны той; монастыра бенимъ вакѣтъ иоктуръ гидемъ, рѣкохъ му, кешишлѣре пара вереймъ. За чтото на тоя мѣнастырь зимали на всякого по 35 грошѣ топракъ бастѣ. Е! сенимъ вакѣтъ иоктуръ, прибави ми той, фекѣтъ пусула алмаданъ сенъ мѣнастырѣнъ епитропозунданъ, Ерусалиме гидемѣсь сѣжѣ. На това азъ: Алахъ довлетимѣзе юмрюни артѣрѣсѣнъ, бенимъ онданъ пусула варъ икенъ, сизѣнъ пусулашѣзи бенъ бакмамъ. И така като не го послушахъме отидохме у Ремѣнѣ на единъ ханъ да прѣнушуваме. Нѣ игуменѣтъ отъ Ремѣнскѣтъ мѣнастырь като са научѣа че сме слѣзли на ханъ, тутакъ си дохожда та хваща да ся кара на хандѣкѣтъ за что да ны е прибралъ на хана, като извѣстно знаѣлъ, че было противозаконно за оныя, кои отиватъ на Ерусалимъ да слѣзѣтъ на ханъ; противозаконно, за чтото на Яфа на мѣнастырѣтъ трѣбувало да оставѣтъ по 35 грошѣ топракъ бастѣ, а на ремѣнскѣтъ по 25. И за чтото поискахъ да ны земѣтъ дрѣхѣтъ, кои он носѣхъме, за тоя грѣхъ что сме направили, безъ да ся бавимъ станѣхъме да пѣтуваме прѣзъ ношъ, така чтото утрѣнѣта около 10-й часѣ, мы пристигнахъме въ Ерусалимъ, и ся сѣрѣхъме право на Кѣйти ханѣ. На тоя ханъ като ся расположихъме, слѣдѣвахъме да обыкалѣме свѣтытъ мѣста и мѣнастыри.

Азъ ако и да не бѣхъ честѣтъ, както другы поклонникѣ, да обходя всичкѣтъ свѣгы мѣста, нѣ пакъ ходиѣхъ на мѣнастырѣтъ св. Кръсть, св. Харалампія, св. Илія, св. Савва и Витлеемъ; гдѣто и тамъ было законно поклонникѣтъ да спавѣтъ по една вечеръ, за да иматъ послѣ право грѣкѣтъ

калугеры да земѣтъ всякому отъ тѣхъ по 35 грошѣ, нѣ я и това законно правило прѣстѣпѣхъ, като ся натовариѣхъ съ още единъ грѣхъ. Ходиѣхъ такожде на св. Лазаръ на гроба, на рѣкѣъ Иорданъ и на Гетсиманія. Тамъ лѣжи гробѣтъ Богородиченъ 35 стѣпени отъ долу подъ земѣтъ, и по причинѣ на тѣмнѣнѣтъ съ свѣщъ влѣзѣвъ прѣ него. За това единъ калугеръ ми даде свѣщъ, съ коя слѣзохъ, поклонихъ са и на излѣзуваніе, грабнува мя да си платѣ за това поклоненіе; я обаче и тука пакъ грѣхъ, и тука беззаконіе, за чтото не го послушахъ. Нѣ не е само това. Грыцкѣтъ калугеры по примѣрътъ на самага Исуса Христа, който оми ногѣтъ на своѣтъ си ученици, имали обычай да омиватъ и тѣ ногѣтъ на поклонникѣтъ ужъ отъ набожнѣтъ и смиреніе. Наистина това е едно достопохвално дѣло за тѣхъ, ако бы го правили отъ тѣзи истѣта причинѣ. Нѣ далече отъ грѣшникѣ спасеніе, не отъ набожнѣтъ ще кажѣ азъ, тѣ го правѣтъ това, а отъ славѣлюбіе; не отъ смиреніе, а отъ сребролюбіе; за чтото Исусъ Христосъ за тѣхъ услугѣ на ученикѣтъ си не имъ зема пары, а тѣ подиръ излизаніето отъ всякого ще земѣтъ по единъ турскъ лирѣ, и тѣжко и горко на оногова, който не бы ималъ за ѣхъ платѣ! На такѣтъ дрѣхѣта отъ грѣбѣтъ ще му ѣхъ земѣтъ. Я слѣдовательно като бѣхъ увѣренъ, че никаква душевна полза нѣма да придобѣя отъ тѣхното измѣваніе: позѣтъ мы, а още дозволя щѣта на кесіѣтъ си, не съзволѣхъ да отидѣ на това мѣсто, и съ това мене ся приложѣхъ доста веке грѣхове.

Съ една рѣчъ най главното, кое можѣхъ да забѣлѣжѣ е това: Всичкы оныя кои, отиватъ на поклоненіе на животворѣщѣтъ гробъ Христовъ, колкото лошѣ пѣтъ виждѣтъ отъ Арапскѣтъ канѣчѣи по скелѣни, толкова по-много тѣ прѣтѣблѣватъ отъ іерусалимскѣтъ грѣкѣтъ калугерѣ, кои то особенно щомъ видѣтъ Българинъ съ широки дрѣхы залѣпѣтъ ся за него като муха на мърши, и не оставѣтъ докѣ съврѣшенно не го съблѣкѣтъ и острижѣтъ, а пакъ другѣтъ имъ резилѣци не сѣ за искажаніе.

Въ тѣхъ никаква свѣтѣнѣ не можѣ видѣ; и поклонникѣтъ виѣсто да ся утѣрѣятъ отъ тѣхъ въ почтенство, и въ добры дѣла, тѣ зѣмѣтъ примѣръ да ставѣтъ горделивы, грабежливы, лѣжливы и развращени. У всякого отъ тѣхъ, кого посѣтихъме, все намѣрихъме по една хубавѣща мѣлѣца цѣторѣ именѣнѣтъ по влашкѣтъ, при все това оныѣ на Кырѣлиа епитропѣтъ на патриканѣтъ, Господѣ да му ѣхъ поживи, бѣше най личната. Дрѣхѣтъ ѣ бѣхъ отъ най сѣжѣпоцѣннѣтъ, а пѣлнѣто ѣ съ пердухъ шилѣте, на кое слѣдѣше, бѣше по-высоко отъ 6 пѣды. — Имѣше отъ драгонскѣтъ алай нѣколко казаци Българѣ, кои ми приказвахъ, че на отиваніе въ патриканѣтъ като сѣрѣкали че отишли въ лѣжѣщѣтъ срѣщу нежъ мѣнастырь, отворили една келія, и что да видѣтъ тамъ? Едно калугерче съ едно момичѣ!.. Калугерѣтъ былъ родомъ татѣкъ нѣкъдѣ отъ Титилинъ ли го казвахъ, Митилинъ ли, не запомниѣхъ добръ, а момичѣто отъ Едирне. Казѣтъ слѣдовательно на патриарха, и патриархѣтъ тѣя часъ зазира калугера, а момичѣто пыталъ го: «Съ силѣ ли тя принуди на грѣхъ този калугеръ! Не съ силѣ, отговорило то, нѣ. . . . за това не го закачѣйте, много добро калугерче е.

Ето прѣтелю, каквы свѣтѣнѣ сѣ грѣкѣтъ Іерусалимскѣ калугерѣ, на кои простодушнѣтъ наши Българѣ, отиватъ да пѣлнѣтъ джебоветѣ съ спѣчѣленѣтъ си съ голѣмъ трудъ парѣ. Сега вѣрѣвате ли прочѣе, че тѣзи наши Българѣ като отиватъ на поклоненіе на Божій гробъ, придобѣватъ за себе нѣкакъ ползѣ, и утѣрѣватъ ся въ почтенство и въ добры дѣла, като глѣдѣтъ, че гордостѣта, грабитѣлството, лѣжѣта и развратнѣтъ сѣ служѣтъ за примѣръ на всякого въ тѣзи калугерѣ? Тѣ съ това освѣтъ что губѣтъ нравственѣтъ и вещественѣтъ, нѣ струватъ още и голѣмъ грѣхъ, като ставѣтъ причина съ обогатѣваніето имъ за умноженіе на злото — на развратнѣтъ имъ. Не быше ли по-добръ, дѣто ще износѣтъ парѣтъ изъ отечѣството ны, и да ги даѣтъ на едны такѣга развращѣнны хрѣ, което е все едно да ги хѣрѣлѣтъ въ морѣто, да помогѣтъ за излѣжаніето на нѣкое бѣдно училище, или за излѣжаніето на нѣкой бѣденъ ученикъ, за основаніето на нѣкое дѣвическо училище въ отечѣството ны и пр. кое ще увѣковѣчи именѣта имъ за хвалѣ и честѣ на народа си? Нѣ такѣтъ сме си нѣе повѣчѣто Българѣ, за това иматъ си

право Гръците дѣто толкова години, чрезъ своето фенерско духовенство, сѣ ны стригли, музли, и употребявали вмѣсто животни, гайдажи, хондрокефали и пр. Добръ бы было за напредъ оныя, кои отиватъ на поклонение да не даватъ другадѣ пары, освѣтъ на Божий гробъ, зачото само тамъ тѣ хващатъ мѣсто.

Богослуженіето въ Иерусалимъ по всички православны черквы и мѣнастири ся извършва все по гръцкый елинскый языкъ, а по нѣкои и арапскый, и общеупотребителный языкъ е Арапскый и Гръцкый; а Славяно-Българскый народный нашъ языкъ, като гонимъ отъ нашитѣ братія Гръци, нигдѣ не можешъ го чу. При все това нѣкои Гръцкы калугере видѣхъ че служахъ по механитѣ Русситѣ за да ги учятъ на сѣщитѣ, види ся зачото прѣдвиждахъ нужното му за напредъ употребленіе. Сега на скоро ся е свършила на правата на еднѣ Католическѣ, Прусскѣ и Русскѣ черквы, нѣ тѣзи послѣдната и още не е освятаена за да са чете въ неѣ по Славянскый. Тѣхната красота е прѣвѣсходна. Прѣзъ Русскѣтъ черквѣ открили подъ земѣтъ еднѣ голѣмѣ изработенѣ округлѣ каменѣ, на кого дължината ся простира 17 мои бастуна, а ширината 8. До колкото ся виждаше откритиѣ, никакъвъ записъ не можяхъ да сѣгльдамъ по него. — Докль бѣхъ въ Иерусалимъ двѣ пощи по 5 листове азъ пріяхъ отъ почитаемый Вы вѣстникъ Турціѣ, и за това ви благодарѣ.

На връщаніе, азъ миняхъ прѣзъ Бейрутъ. Еднѣ чась разстояніе отъ този градъ на Шамското дѣладе има едно мѣсто, пазываемо Фѣстѣклія. По причинѣ на добрый климатъ на това мѣсто катадневно излѣзватъ тамъ на расходъ Бейрутскытъ първенци, и вси почти Бейрутяне, кои за по-голѣмо увеселеніе, употребяватъ и разны игры, а особено игры на коніе.

ИЗВОДИ ОТЪ ДОПИСКИТИ НА „ТУРЦИЯ“.

ЛОВЕЧЬ. Отъ еднѣ мѣсець насамъ, нѣ пріями туку рѣчи сѣ сѣка поща дописки отъ този градъ въ полза и противъ дѣда Иларіона Ловченски. Споредъ сѣка вѣроятность, Ловечъ трѣбува да е раздѣленъ на двѣ партіи относително до владѣката си, зачото, както забѣлѣзвами отъ рѣченнати дописки, едни го корѣтъ, други го похваляватъ. Нѣ затворихми стѣлповети на вѣстникътъ си на тѣзи дописки, зачото не виждами никаква полза отъ расприти. И врѣме ли е сега да коримъ владѣцити си? Казвѣтъ че Ловчелити были неблагодарни отъ дѣда Иларіона зачото злоупотребявалъ епархіята едно врѣме: тѣй може да имѣтъ право до нейдѣ; нѣкой фенерски владѣка не е былъ лишенъ отъ туй леке. Нѣ дѣ бѣхъ тѣзи Ловчелити когато дѣдо Иларіонъ припознавалъ гръцката патриаршія; тѣй можехъ тогасъ още да турятъ край на тѣзи злоупотребленія и да го извадятъ отъ епархіята си. И то щѣше да е справедливо. Нѣ днѣсъ когато този старецъ пригърна Българската Екзархія, когато има честьта да прѣдсѣдательствува българскытъ съборъ, когато е похарчилъ повече отъ 40,000 гроша за издърженіе на тѣзи Екзархія, нѣй мыслилъ че Н. Прѣосвященство имаше право да очякува благодарность и признателность както отъ сичкити Българитѣ тѣй и отъ Ловчелити особено. Нѣй не отказвами че противникити на дѣда Иларіона Ловченски сѣ добри родолюбци; нѣ тѣй сѣ несправедливи на този чась къмъ него. Народното дѣло може да пострада отъ друга страна ако слѣдуютъ този пѣтъ. Нѣй имамы нужда повече отъ сѣкоги отъ тѣсно съединеніе за да изведемъ на добръ край народната си работа. И лѣка го кажемъ, колкото бждемъ по яко съединени, толкось по лосно ще свършемъ тѣзи работа и слѣдователно толкось по скоро ще са избавимъ отъ тѣзи деморализация която сѣгльждами въ народа и която е едно лошо прѣдвѣщаніе за бджщето ни. Владѣцити сѣ основата на религиозното ни движеніе; да махнемъ владѣцити отъ срѣдата, нѣй ще са намѣримъ тутакси въ безпата. Това ще рѣче че народнитѣ старци заслужавѣтъ сичката вѣжливостъ и признателность на міренити. Нѣка не ги огорчявами сѣ нищо, зачото слѣдствіята на огорченіята имъ ще бджтъ лоши. Инаше хора които викахъ противъ дѣда Иларіона Макаріополски който бѣше, за да кажемъ тѣй, директъ на движеніето ни противъ Фенеръ. И ако този старецъ са бѣше отгльгилъ, народното ни дѣло не щѣше ли да изгуби отъ важностьта си както прѣдъ

царското правителство тѣй и прѣдъ православната черкова. Сетнѣ укорихъ дѣдо Антима Видински. Ако този старецъ са бѣше дръпналъ на страна какво щѣше да послѣдува? Разслабеніе на народното дѣло. Днѣсъ сѣ станами противъ дѣда Иларіона Ловченски. Ако този старецъ са отгльгле въ нѣкой мѣнастиръ какво ще са случи? Ще са случи това че екзархіята ни скоро ще са умори. Нѣй Българити незнайми още какво правимъ; нѣ врѣме е да са свѣстимъ: Нѣка знайми че нѣкой неможе да иска сѣ сила услуги отъ нѣкого, нѣ сѣ молба и вѣжливостъ. Нѣка бждемъ прочее вѣжливи и привѣрзани на народнитѣ си владѣци; нѣй ще имъ дадемъ тѣй потрѣбнитѣ куражъ за да работятъ сѣ ревность за народното добро. Нѣй ще кажемъ въ заключеніе че колкото за сега Ловчелити като добри и разумни граждане трѣбува да потърпятъ до дѣто са нарѣди Екзархіята ни, и когато са нарѣди тѣзи наша Екзархія, тѣй ще сѣ свободни тогасъ да са произносѣтъ въ полза или противъ владѣката си. Тѣй ще спомогнатъ сѣ този начинъ за скорото издиганіе на религиозното ни зданіе. Нѣй ги сѣвѣтвами прочее да имѣтъ търпеніе и да са молятъ на Бога за устроеніето на черковата ни, устроеніе което не ще стане безъ серіозни спѣшки, благодареніе на вѣтрѣшнитѣ наши гоненія и раздѣленія.

ЕГРИ-ДЕРЕ ПАЛАНКА. 2 юнія. Знаменитѣйтъ празникъ на нашитѣ просвѣтителити и учителити Св. Кирила и Методія май тържественно ся отпразднува тука тая година сѣ обикновенныйтъ црковный и училищный обрядъ. Учителъ Г. Д. П. Петровъ сказа въ чекъвѣтъ еднѣ прилично за празникътъ словце, сѣ кое откакъ ся въодушеви хъ тукашнитѣ съотечественници сѣ искренно почитаніе и любовь къмъ тѣзи наши свѣтци, обѣщахъ ся за напредъ още по-тържественно да ги празнуватъ, при това да подновятъ и празнуваніето на Св. Седмочисленници Българскы, кои сѣ на число 17-й юлій, а за по-голѣмо значеніе на празника направихъ ся и годишнитѣ испитанія въ тоя день на ученицитѣ, кои прѣдъ присѣствіето на градскый ни управитель, кадѣтъ, и мнозина други достопочитени Турци и странни лица, между кои ся отличаваше Архимандритъ Г-нъ Антимъ отъ Кратово, като ся испитахъ отъ уроци на Бъл. языкъ; естествено, гражданско и математическо Землеописаніе, Числителница, Всеобща исторія, Катихизисъ, Бъл. Исторія, св. Исторія, различни познанія и пр. подобно и отъ Турскый языкъ, доста удовлетворително дадохъ отговоритѣ си, и всички си благодарихъ отъ добросвѣстнитѣ трудове на учителя, както и на училищното настоятелство Г-на Арсенія Христова и Г. Д. Давидова.

ПОЛИТИЧЕСКО ПРИГЛѢДВАНІЕ.

АНГЛІЯ. На 26 того (н.), въ камарата на общинити, Г. Сенкенсонъ прѣдложилъ еднѣ испитъ относително за желѣзницѣтъ пѣтъ който са прѣдлага между срѣдиземно море и персійскытъ заливъ. Г. Грантъ Дуфъ, подъ-сегретаринъ за Индити, прѣлѣ да са направи този испитъ. Г. Кавъ прѣдложилъ сетнѣ щото испитътъ да обѣме сичкити възможни линіи между Европа и Индити. Наименованіето на комитетата са гласоподаде сѣ 86 гласа срѣщу 10.

ФРАНЦІЯ. Подписваніята на заѣмътъ замнинахъ вече 4 милиярда. Г. Пуе Кертіе, министръ на финанціити, потвърдилъ въ събраніето свѣглата сполука на заѣма. Въ Парижъ, вѣтрѣ въ 5 часа, подписваніята са въскачили на два милиярда и полъ; областити подписали за еднѣ милиярдъ. Туй слѣдствіе отъ народнитѣ патриотизмъ, прибавя министъра, усигорява избавленіето на отечеството. — Кремію, Етіенъ и Пелисіе сѣ осаждали на смъртъ въ Марсилья.

АВСТРІЯ. Въ еднѣ забѣлѣжителенъ членъ „Нувелъ Пресъ“ открыва стремленіята на Славенити за да прѣскѣтъ систематически дѣжливни новини върху Истокъ, като са турятъ избавители на хри-

стіанскити населенія отъ турско, излага истиннитѣ условія подъ които живѣятъ христіанити, колко тѣзи послѣднитѣ сѣ улеснени, и вѣротърпеніето сѣ което В. Порта са отнася къмъ тѣхъ. Сѣщитѣ вѣстникъ подканя още Европа да отблѣсне тѣзи безчестни денни искусства, до толкось повече щото Турція е кѣждрна да отблѣсне разбойничеството и да надвѣе сичкити вѣтрѣшни вѣмненія. — „Віейлъ Пресъ“ честити турското правителство дѣто освободи българската черкова, свърши фенерското вліаніе и испълни добротворни реформи.

ИТАЛІЯ. Тръгнуваніето на царятъ за Неапль станало тѣзи срѣда сѣ голѣмо тържество. Увѣрѣвѣтъ че на 2 юлія (н.), Н. Величество ще бжде на Римъ. Градоначалникътъ благодарилъ дипломатическото тѣло което ще послѣдува царятъ въ Римъ.

СѢКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

Научавами са че докторити заповѣдали на Великытъ Визиръ еднѣ почивка отъ 15 дни. Въ този случай, Султана даде воля на Аали паша да отиди на Еренъ-кюй, собственность на сынътъ му, което село е прочуто по добріятъ си въздухъ и по желѣзнитѣ си води. Вчера Н. Высочество отиди за туй село като остави за свой намѣстникъ въ министерството на външнитѣ работи Серверъ Ефенди, мѣстешаръ въ туй министерство.

— Презъ осветлѣніето, по случай на вѣцареніето на Султана, нѣколко злочестни случаи станами въ Босфора. Два канка сѣ удавили сѣ хората на едно отъ вапорити които носяхъ любопытници. Казватъ още че и еднѣ други пазаръ-канкъ който носѣлъ около 30 души, са потопилъ въ морето.

— Австрійскытъ посланикъ са готви да тргне тѣзи седмица за Віена.

— Г. Севардъ, вѣтѣхъ министръ на външнитѣ работи въ съединенити Американски Щати пристигна вчера въ градътъ ни.

— По царска заповѣдъ, Пертевъ ефенди са опрѣдѣли мѣстешаръ въ министерството на войната, и Али Фуадъ бей мектубчія въ министерството на външнитѣ работи.

— Извѣстѣвѣтъ ни че управленіето на лѣсовети, което зависѣше до сега отъ министерството на финанціити, сѣ турило подъ властѣта на министерството на общити сгради.

— Нѣкои мѣстни вѣстници бѣхъ извѣстили че Мехмедъ Кѣбрѣлѣ паша щѣлъ да отиде за Египетъ натоваренъ сѣ една извънредна миссія. Този слухъ е лишень отъ сѣка основа.

ИЗВѢСТІЕ. Въ началото на тѣзи година, нѣй поканихми почтеннитѣ си спомоществователи и настоятели да побържатъ да ни вѣсѣтъ стойностьта на вѣстникити ни като имъ казахми че имамы извънредна нужда отъ пари. До сега малко отъ настоятелити ни отговорихъ на този нашъ позивъ. Нѣй имъ отиравами днѣсъ сѣщата молба сѣ надѣжда че този пѣтъ тя ще са земе подъ вниманіе отъ които трѣбува, и че ще прѣйдемъ сѣ пощата парити си. Тѣй нѣй имамы да земами за вѣстникити отъ тѣзи година повече отъ 400 лири, и ако добрити ни спомоществователи вѣсѣхъ по скоро тѣзи пари, нѣй ще можемъ, разумѣва са, да си видимъ много работи сѣ тѣхъ. Кога да е, тѣй ще ги платѣтъ; защо ги бавятъ? Или са боѣтъ да не бы да спрѣ вѣстникътъ ни. Нѣка не имъ минува таквось нѣщо презъ умътъ. Еднѣ старѣ вѣстникъ, както е нашитѣ, не спира лесно, и нѣй можемъ да увѣримъ спомоществователити си че нашитѣ вѣстникъ е негли най оздравеніятъ измежду българскити вѣстници. Нѣй глѣдами да го улѣчимъ; а да го спрѣмъ, нѣй не сме помисляли никоги таквось нѣщо, нити пѣтъ ще помислимъ нѣкоги. Вѣстникътъ ни е вървѣлъ и ще върви редовно за напредъ. Това ще рѣче че ако добрити ни спомоществователи вѣсѣтъ по скоро дълѣтъ си къмъ насъ, нѣй не ще употребимъ тѣзи пари освѣтъ за улѣченіето му. Нашето намѣреніе като е таквось, нѣй са надѣвами че този пѣтъ почтеннитѣ ни настоятели и спомоществователи ще испратѣтъ колкото е възможно скоро стойностьта на вѣстникити които прѣймѣтъ.

РЕДОВНА ПРИТУРКА НА В. "ТУРЦИЯ", отъ брой 18-тій.

Продава са по 20 пари.

(Цариградъ, Юнія 22 1871.)

По царска заповѣдь, Даудъ паша министръ на общити сгради са извади отъ служба като му са опредѣли една пенсія отъ 10,000 гроша на мѣсець.

— Говори са за министерски промѣненіа. Споредъ този слухъ, Кіаи паша щѣ да са опредѣли министръ на финанции, Ейхемъ паша, управитель на гюпрюцити, Саджкъ паша министръ на общити сгради.

— Пишатъ отъ Търново че голѣмъ градъ надижлъ въ околностити на Търново. Този градъ направилъ упостощенія въ лозята. Добитъци тѣй както и хората, които быти по кържатъ, пострадали много.

— Въ четвъртъкъ, прѣди да отиди на Еренкюй за да оздравя съвършено, Великіягъ Визирь прѣдсѣдателствува министерскіягъ съвѣтъ въ еяліяга си на Бебекъ. Симпатіяга която населеніе то отъ столицата показа къмъ Аали паша презъ болѣдуваніето засвидѣтелствуважъ живиягъ интересъ койго зема публиката въобще за възстановленіето на здравіето на високіягъ првигелственъ мѣжъ койго управлява толкосъ достойно сѣдѣти на имперіяга. Дѣйствително никой не е запомнилъ щото нѣкой Великъ Визирь да е быль нѣкоги прѣдметъ на една толкосъ лѣсна почегъ отъ страна на сичкити класове на населеніето безъ различіе на вѣра нити народность. За туй, много лица, привързани на домъгъ на Н. Высочество бѣхъ исклучително заличани да прѣимжтъ карти на тѣзи които отивахъ въ еяліята за да са научатъ за здравіето на славніягъ Великъ Визирь. Посѣтителити които отивахъ безъ карти са записвахъ върху особити каталози. Тѣй, може да са прѣдвиди че отиваніето на Н. Высочество на Еренкюй ще даде мѣсто на напрѣстанни поклоненія.

— Отъ Виена телеграфирвахъ че въ този градъ хората глѣдали като една химера извѣстіето за единъ троенъ съюзъ. Истинното е че Австрія държи изрядни сношенія съ Руссія и Пруссія. Отъ своя страна, Г. Баистъ като говорилъ прѣдъ делегацията направилъ едно изложеніе за политическото положеніе което е съвършено миролюбиво и пріятелско съ силити. Тѣзи програма ще са слѣдува отъ другити кабинети които сѣ еднакво расположены да изравнятъ сичкити спжнки.

— Въ едно писмо което обнародва, Г. Руе иска народното вышегласіе, което, казва той, може само да са произнесе направо върху формата на правителството.

— Бразилскіягъ императоръ и императрица пристигнали на 30 юнія (н.) въ Лондра.

— Германскіягъ императоръ като страдалъ отъ единъ ревматизмъ, отрѣкалъ са отъ пѣтуваніето което искаше да направи въ Хановаръ; наслѣдникскіягъ князь е който трѣгна за туй царство.

— Споредъ една депеша, Папата рѣшилъ да си остане въ Римъ, ако и френското духовен-

ство да принясе Корсія като резиденція на Пій IX.

— Какго извѣстихи, миналіягъ петъкъ, Великіягъ Визирь остави еяліяга си отъ Бебекъ за да отиди на Еренкюй единъ особагъ вапоръ отведе Н. Величество на Кади-кюй отъ дѣго той отиди съ каруца за новото си обиталище. На скелята, Аали паша прѣи многобройни свидѣтельства отъ симпатія и прѣданность.

— Оизи день, въ сѣбота, генералъ Игнатіевъ има честъта да са прѣиме отъ Султана за да връчи на Н. Величество едно саморѣчно писмо отъ императоръ Александра.

— Дѣкъсь понедѣльникъ, Султана ще прѣиме лордъ Булвера, и Еліота англійскіягъ посланикъ.

— Прѣдпрѣмачтъ на желѣзници румѣнски пѣтища, Г. Хиршь, испроводилъ въ Бѣградъ пѣти-помощникътъ си, Г. Раѣвъ Арлъ, (политически мѣжъ, добръпознагъ, койго бѣше подъ-секретарь на министерството на външнии работи въ дербивіягъ кабинетъ), за да направи крайни спогоди върху точкити за присѣдиненіе на турскити лѣнии съ желѣзниягъ сръбски пѣтъ. Прѣговорити съ правителството захванали, и вѣрвахъ че този делкатъ въпросъ ще са свърши съ единъ начинъ съобразенъ съ интересити на двѣти страни. Баронъ Хиршь са наѣма да искара въ двѣ години вѣтрѣ желѣзниягъ румѣнски пѣтъ до сръбската граница. Слѣдователно направата на този желѣзенъ пѣтъ трѣбува да е една бърза работа съ която ще са занимае идѣщата скупщина. Правителството щѣи направи този желѣзенъ пѣтъ съ помощта на единъ заѣмъ или ще го отстѣпи на други? Този въпросъ не е рѣшенъ още, ако и много членове отъ министерскіягъ съвѣтъ, споредъ здрави свѣдѣнія, да сѣ са произнѣсли за първото рѣшеніе.

Италянскіягъ царь влѣзълъ на 2 юлія (н.) въ Римъ между едно голѣмо стичаніе на хора и едно неописно въсхищеніе. Градътъ прѣдставлялъ едно великолѣпно зрѣлище; сичкити къщи были украсени съ цвѣтя, знами и надписи. Н. Величество бѣше чувствително бутнато; никаква безредица не са случи.

— «Журналъ Офиціаль» обнародвалъ онзи день единъ членъ който показва светлата сполука на френскія заѣмъ и юначеското поведеніе на френската ренублика която ако и отъ 100,000 души само избави цивилизацията чрезъ побѣдата която отнѣсе надъ комуната.

— Споредъ свѣденіята ни, здравіето на Великіягъ Визирь са улущувало отъ день на день, понеже въздухътъ отъ Еренкюй му идѣлъ твърдъ добръ.

— Споредъ френскити вѣстници, комуната отъ Парижъ прѣиля 2 миліона франги отъ Лондра, 1 миліонъ отъ Берлинъ и други суми още отъ други столици за дано надвѣе, нѣ и туй бѣ напраздно.